

Macii roșii

Ina M.

Alergăm mai încet sau mai tare pe drumuri de viață,
Transpirăm, ne iubim, ne urâm privindu-ne în față...
La răscruce de drumuri ne tăiem cu lănci de orgolii,
Ne înțepăm în ochi cu spinii furiei și doar trolii
Ne trag și retrag spre suflete gri iar cerul cel rece
Petală de maci sângerii trimite să ne înece!

Ofiliți, macii se zbat pe frunți încrețite și negre
Ce ascund doar rugina din gânduri nespuse de funebre,
Ne cad la picioare... și drumurile vieții sunt roșii,
Nu vedem răsărit, nu mai cântă devreme cocoșii,
Nu mai credem în Domnul... "A fost și acum nu mai este!",
Bătrânii mânăniți ne șoptesc: "El nu e poveste!"

Macii-n lanul din cer, răscoliți de cumplita furtună,
Pun pe frunțile noastre petale plătându-n cunună
Și din ochi lacrimi roșii-n căință se-adună în râuri,
Pământul își face din ele miliarde de brâuri,
Încinge cu ele ce-i rău și ce-i negru... le-aruncă,
Maci roșii răsar pe cărări și El ne iubește... încă!

Răsară în sufletul tău macul roșu și-ndreaptă
Privirea spre Domnul ce-n brațele lui te așteaptă!